

SON AKIN

Bekir Büyükarkın

ÖTÜKEN

BEKİR BÜYÜKARKIN: 1921 yılında İstanbul'da Etyemez Davutpaşası'nda dünyaya gelmiştir. Babası Ahmet Bey Malatyalı, annesi Nadire Hanım'ın babası ise Kastamonuludur. 1939 yılında Vefa Lisesi'ni, 1942'de Yüksek İktisat ve Ticaret Okulu'nu bitirmiştir. İkinci Dünya Harbi yıllarında askerlik görevini İslâhiye'de yedek subay olarak yapmıştır. Mart 1945'ten 1953 yılına kadar Anadolu Sigorta Şirketi'nde muhasebeci, daha sonra Kasım 1960'a kadar Türk Ticaret Bankası'nda Genel Muhasebe Müdürü olarak vazife gördükten sonra özel bir büro açarak "Serbest Malî Müşavirlik" yapmıştır. Eserlerinin çoğunu 1960-79 yılları arasında kaleme almıştır.

Yazı hayatına henüz lisede iken tiyatro eserleri yazmakla başlamış, çeşitli dergi ve gazetelerde şiir, hikâye ve romanları yayınlanmıştır. Vefa Lisesi'nde öğrencilik yıllarında "Efe" piyesini yazmış ve oynatmış, ilk hikâyeleri 1942 yılında "On İki Masal" adıyla *Yapı Dergisi*'nde yayınlanmıştır. 1945 yılında *Son Telgraf* ve *Akşam* gibi gazetelerde de hikâyeleri çıkmış, ilk romanı olan *Cadıların Kırbağı*, *Son Telgraf* gazetesinde tefrika edilmiştir.

İlk tiyatro eseri olan "Dökmeci" 1947 yılında C.H.P.'nin açtığı tiyatro yarışmasında Ahmet Muhip Dıranas'ın "Gölgeler" adlı oyunuyla birlikte ödül kazanmıştır. "Dökmeci", "Yarısı", "Duman", "Soytarı", "Tanyeri" gibi tiyatro eserleri İstanbul Şehir Tiyatroları'nda oynanmıştır. "Duman" Berlin'de de sahneye konmuş ve başka yerlerde de oynanmıştır. "Soytarı" adlı oyun TRT Televizyonu'nda dizi film olarak gösterilmiştir. "Yarısı" adını taşıyan oyun da yine senaryosu yapıp filme çekilip TRT'de gösterilmiştir. Romanlarının birçoğu önce gazetelerde tefrika edilmiş, sonra kitap halinde yayınlanmış ve müteaddid baskıları yapılmıştır. *Son Akın* isimli romanı film yapılarak sinemalarda gösterilmiştir.

"Kavuk" adlı oyun Kültür Bakanlığı'nın açtığı Orta Oyunu Metin Yarışması'nda ödül kazanmış (17.12.1986), *Gece Yarısı* romanı Kültür Bakanlığı'nın "Edebiyat" ödülünü almış (28.3.1988), *Bozkırda Sabah* romanı tiyatro eserine çevrilip İnönü Vakfı Tiyatro Yarışması'nda ödül kazanmıştır (1988).

Bekir Büyükarkın, uzun yıllar tarihî araştırmalar yapmış ve romanlarından çoğunu bu araştırmalarının ışığında Türk tarihinden aldığı ilhamla yazmıştır. Romanlarında geçmişi günümüzde canlandırmıştır. Dünü bugünde göstermek, dünü iyi tanımak amacını gütmüştür. Tarihimizin derinliği ve millî kültürümüzün zenginliği gözler önüne konmuştur. *Tanyeri* romanında özellikle Türk kültürü ve millî şuurun varlığı ön planda canlanmıştır. *Son Akın*'da serhat boylarındaki akıncıları ve millî duyguları dile gelmiştir. *Bozkırda Sabah*'ta Kurtuluş Savaşımızın yaşanan görüntüleri, tarihî gerçekler ve değerlendirmeler dikkati çeker. *Suların Gölgesinde* romanı yerli ve yabancı tarihî kaynakların ve arşivlerin incelenmesiyle tarihin karanlığından gün ışığına çıkartılan büyük Türk denizcisi Kurdoğlu Muslihittin Reis'in hayatını ve Rodos Adası uğrunda yapılan fedakârlıkları gözlerimizin önünde canlandırır. Rodos ve 12 Ada'nın Türkiye'nin güvenliği için stratejik ve jeopolitik

önemini, ibret dersi olacak tarihî olayları anlatır. Tarihî olaylara ait bilgisinin genişliği, millî kültürümüze olan vukufu, san'at ve şairane duygu inceliği, vatan sevgisi ve Türklük şuurunun yüceliğini roman sayfalarına aksettirmiştir. Bekir Büyükarkın'a "Türk Kültürünün tarihî ve zengin birikimi üzerindeki çok değerli çalışma ve katkılarından dolayı" Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Kültür Merkez Başkanlığı tarafından "şeref üyeliği" berâtu verilmiştir (4.11.1997).

Eserleri ilk basılış tarihlerine göre şöyle sıralanabilir:

Tiyatro Oyunları: Dökmeci (1947), Yarı (1967), Armutlar (1970), Yolcular (1970), Duman (1970), Keçiler (1970), Soyтары (1974), Balıkçı (1974), Genç Osman (basılmamış), Kuşak (basılmamış), Masal (basılmamış), Atilla (basılmamış), Tanyeri (1981), Kavuk (1987), Bozkırda Sabah (1988).

Romanları: Uğrak (basılmamış), Cadıların Kırbacı (1945), Maske (1956), Bir Sel Gibi (1961; Ötüken Neşriyat, 2014), Son Akın (1962), Belki Bir Gün (1964), Suların Gölgesinde (1966; Ötüken Neşriyat, 2014), Tanyeri (1967), Bozkırda Sabah (1969; Ötüken Neşriyat, 2013), Yoldaki Adam (1972; Ötüken Neşriyat, 2010), Gün Batarken (1976; Ötüken Neşriyat, 2010), Kutludağ (1979; Ötüken Neşriyat, 2011), Gece Yarı (1987; Ötüken Neşriyat, 2014).

Film Senaryoları: Son Akın, Soyтары, Yarı, Yoldaki Adam.

Hikâyeler: On İki Masal (1942), Tarihten Hikâyeler (1966; Ötüken Neşriyat, 2014)

Şiirler: Rüzgâr (1965)

Bekir Büyükarkın'ın uzun yıllar çeşitli derneklerde çalışmaları olmuştur. Vefadan Yetişenler Derneği'nin kurucusu (1947) ve başkanı, Vefa Kulübü'nün Divan Başkanı, Musiki Kültür Derneği'nin kurucusu (1960) ve başkanı olarak çok değerli hizmetleri vardır.

Bekir Büyükarkın evlidir (1965); eşi kültürlü bir İstanbul hanımefendisi olan Matematik öğretmeni Güher Büyükarkın'dır.

Bekir Büyükarkın, son eseri olan *Kervansaray*'ın son bölümünü yazdığı günlerde, 6.8.1998 tarihinde Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. 8.8.1998 günü öğle vakti Şişli Camii'nde namazı kılınarak Edirnekapı Şehitliği'nde toprağa verilmiştir. Kendisine Tanrı'dan sonsuz rahmet diler, aziz hatırasını saygı ile anarız.

Av. Kemaleddin NOMER

Son Akın

Bu roman, vatani için hayatlarını seve seve
feda eden akıncılarla serhad gazilerinin ve onların fedakâr ana,
bacı ve eşlerinin aziz ruhlarına ithaf edilmiştir.

Ruh ve madde âlemini birleştiren, yüz yıllar boyunca
ölümsüzlüğe kanat açan sizler;
Hatçe Analar, Ayşe Güller, Koca Memiller, Kara Muradlar,
Deli Durmuşlar, Karapençeler hâlâ yaşıyorsunuz...
Başka türlü olamazdı...

Bekir Büyükarkın

-I- Hatçe Ana

1592 SENESİ idi... Eflâk ovalarına bahar yeni gelmişti... Ağaçlar yeşil, otlar yeşil, Tuna bile yeşildi... Etrafa yeşilin ümit taşıyan, ruhlara iman aşıl原因, kalblere sükûn veren mânası hâkimdi... Tarlalardan, bahçelerden, evlerden gelen türküler bile yeşil üzerine derlenmişti o gün...

İşte, bir ahı bakışlı; yemenisini yanına bırakmış, fistanının düğmeleri açık, ayacıklarını Tuna'ya sarkıtmış, sevdiceğinin hasretini yeşilde gidermeye çalışarak sulara gönlünü döküyor...

İşte bıyıkları yeni terlemiş, çakır gözleri aşk ateşiyle buram buram tüten bir delikanlı sulara yavuklusunun yeşil gözlerini arıyor...

Karşı sahilde, Tuna'nın öteki yakasında yeşile doyamamış gibi yağız atlar geziniyor, ilerideki tepelerde otlayan koyunlar bile gıdalarını yeşilde buluyorlar...

Açığı koyusuyla, durgunu coşkunuyla rengârenk yeşil ruhlarda, kalblerde, hayatın içindeydi o gün... Hattâ olamayacağına inanmış gibiydiler...

Yerköy'de de herkes yeşili doya doya görmek, yeşili doya doya koklamak için erkenden evlerinden dışarı çıkmıştı. Eflâk'ın bu şirin kasabası Tuna'nın kenarındaydı; bereketli bir toprağı, geniş çiftlikleri vardı... Karşı sahilde Rusçuk, Tuna üzerinde küçücük adasıyla Yerköy yeryüzünün birer cenneti gibiydiler...

Muharrem Bey'in çiftliği de Yerköy'de, Tuna üzerindeydi... Çiftliğin salkım söğütleri Tuna'ya sarkar, geniş tarlaları Tuna'dan gıdalanırdı...

Bahçelerden türküler yükselir, bahar rüzgârı Muharrem Bey çiftliğinin söğütlerini okşayıp Tuna'da yıkanmaya çalışırken, henüz on-

beş yaşında genç bir kız ellerini dizlerine kavuşturmuş, sarı saçlarını omuzlarına sermiş, yeşil yemenisini yanına bırakmış, bahar kadar canlı yeşil gözlerini sulara gezdiriyor, renkli bir rüyanın büyüüne kapılmışçasına gülümsüyordu... Onun için her şey, hal, istikbal, hattâ mazi bile bahar gibi taze ve canlıydı.

Çocuk denecek kadar ufak genç kız, dudaklarında nemli bir temasın izlerini taşıyordu ve ruhunun en kuytu köşelerine kadar yayılan bir ateş onu hâlâ için için yakıyordu... Yanındaki otlarda bir erkeğin ayak izleri vardı ve genç kız yeşil gözlerini sulardan kurtarıp bu izlere bakışlarını çevirdiği zaman ruhunun en kuytu köşelerine kadar yayılan meçhul ateşin kendisini daha fazla yaktığını hissediyordu.

Onu o gün sevdiği genç öpmüştü... Nasıl olmuş, neden olmuş, farkına varmadan, Tuna kenarında dinlenir, sulara bir serhad türküsü söylerken birden arkasından bir el uzanmış, onu geriye doğru çekmiş ve bıyıkları henüz terlemiş, harareten için için yanan bir çift dudak dudaklarıyla birleşivermişti... Genç kız evvelâ çırpınmak istemiş, fakat gelenin kim olduğunu anlayınca hemen vazgeçmişti...

Bu hal belki bir saniye bile sürmemişti... Sonra genç erkek, sevgilisinin bir şeyler söylemesini beklemeden, hattâ hareketsiz duruşunun sebebinin bile tahlile lüzum görmeden, çimenlerin ezilmesine aldırmayarak sür'atle kaçivermişti... Buna rağmen bu temas genç kıza küçücük ömrü kadar uzun gelmişti... Çünkü bu öpüş onun taptaze dudaklarına konan ilk aşk busesiydi. Ama ne kadar tatlı, ne kadar hoştu... Bahar gibi baş döndürücü, serhad türküleri gibi coşkun geliyordu insana...

Kızmamış, kızamamış, sevgilisinin arkasından bağırarmamıştı bile... Sadece yanakları kıpkırmızı olmuştu... Pençe pençe lâl renklere bürünmüştü yanakları... Halbuki şimdiye kadar aşklarına dair onunla bir tek kelimecik dahi konuşmamıştı, onu sevdiğini kendisine bile itiraf etme cesaretini gösterememişti... Bugüne dek sadece bakışmışlar, yalnız kaldıkça birkaç kelime konuşup uzaklaşmışlardı. Buna rağmen genç kız da sevdiği erkek tarafından çılgınca sevildiğinin farkındaydı... Bunu nasıl anlamıştı; kendisi bile bilmiyordu...

Birden bağırarak, hiç olmazsa Tuna'ya aşklarını itiraf etmek ihtiyacıyla yandı... Fakat bunu da yapamadı; sadece:

- Murad'ım, diye fısıldadı, Kara Murad'ım!...

Bu sefer utandı; bu söylediği söz ne kadar ayıptı!.. Yanakları yine pençe pençe lâl renklere büründü, küçücük elleriyle yüzünü örttü...

Şimdi neden ona ses çıkarmadığına, neden hareketsiz durduğuna pişman olmuştu... Artık buradan kaçmak, yatağına yüzükoyun kapanarak ağlamak, hattâ günlerce, belki de senelerce hiç dışarı çıkmamak istiyordu... Kendisini düşmüş, lekelenmiş sanıyordu. Namuslu bir genç kız, kim olursa olsun, hiç başkasıyla öpüşür müydü?

Hemen yerinden fırlayacaktı ki, bir ses duydu; birisi kendisine sesleniyordu:

- Gül!.. Gül... Ayşe Gül!..

Bu Murad'ın; sevdiği delikanlının sesi idi!.. Acaba şimdi de ne istiyordu? Ona bugün ne olmuştu böyle?

Artık kıpırdayamadı, olduğu yerde ellerini yüzünden çekmeden bekledi...

Ağaç yaprakları hışırdadı, otlar ezildi ve simsiyah kıvrıkcık saçları, kapkara gözleri, çatık kaşları, yanık teniyle Gül'ün Murad'ı, onyedi yaşının coşkunu, fakat o nisbette ürkek heyecanlarıyla dolu olarak yaklaştı:

- Gül, diye kekeledi. Ayşe Gül; bana kızdın mı? Seni çok seviyorum ben...

Ayşe cevap vermedi, elleri hâlâ yüzündeydi, kalbi tahammül edilemez şekilde çarpıyordu... Acaba yerinden sür'atle kalkıp Murad'ın yanından uzaklaşsa daha mı iyi olurdu? Bilemiyordu, ne yapacağını şaşırılmıştı, belki de farkında olmadan, bir kere daha öpülmesini bekliyordu...

Murad hemen Ayşe'nin yanına diz çöktü, şimdiden bir pençe kadar iri elini onun omuzuna koydu, fakat kızı öpmedi, sadece kabahat yapmış küçük bir çocuk gibi:

- Ayşe, diye fısıldadı, ne olur cevap ver bana, darıldın mı?

O zaman kız silkindi, hâlâ omuzunda duran ve gittikçe ağırlaşan Murad'ın elinin tazyikinden kurtulmak için yana çekildi, ellerini yüzünden indirdi, kırmızı yanaklarını Tuna'da serinletmek istercesine bakışlarını önüne eğdi:

- Ayşe deme bana, dedi, beni isimle çağırma. Bir duyan olursa, buraya geldiğini gördülerse, ne yaparım?

- Hiç kimse görmedi, herkes bahçelere, tarlalara dağılmış, çocuklar bile çok ilerde, sazlıklarda oynuyorlar...

- Olsun, yine de ismimle çağırma beni!.. İstemiyorum!..
- Ne diyeyim?
- Ayşe Hanım de, eskiden hep öyle söylemez miydin?

Murad birden sendeledi, âdeta altındaki toprak kayıyormuş gibi Tuna'ya yuvarlanacağını sandı... Aşk ateşiyle buğulanmış siyah gözlerine âniden bir gölge düştü... Şimdi dudakları titriyor, elleri karın-calaşıyordu... Bir an ne yapacağını şaşırды... Kendisine daima gülümseyerek bakan, her fırsatta yanına sokulan, kimsenin bulunmadığı zamanlarda yüzünü göstermekten çekinmeyen, bir defasında elini tutmasına müsaade eden, biraz evvel de öperken hiç ses çıkarmayan bu kız, birdenbire neden böyle değişmişti?

Halbuki Ayşe için ne hayaller kurmuştu... Buraya sadece özür dilemek için geri dönmemişti... Ayşe'ye şimdiye kadar içinde yaşattığı sevgisini haykıra haykıra söyleyecek, sonra da kendisiyle evlenmesini isteyecekti...

Biliyordu, ona Ayşe'yi vermezlerdi!.. Ayşe'nin babası bu çiftliğin sahibiydi, kendisi ise çiftlikte hizmet gören dul bir kadının oğlu... Ama ne ziyarı vardı? Ayşe'den bir kere söz aldıktan sonra, nasıl olsa günün birinde onu kendine eş yapardı. Ayşe onu beklerdi, o da hemen çiftliği terkeder, yılmadan birkaç sene çalışır, para toplar, sonra gelir babasından kızını isterdi... Muharrem Bey şayet razı olmazsa, kızı bir gece, kimsenin haberi olmadan kaçırırды... Yeter ki Ayşe "Beklerim!.." deyiversindi... Güçlü kuvvetliydi, gayet şişkin pazıları, bir çelik gibi sağlam bilekleri vardı. Harman yerlerinde, çayırlarda, emsalini ensesinden tuttuğu gibi altına alır, hattâ değme babayığitler bile onunla baş edemezlerdi. On yedi yaşına rağmen atik, çevik ve cesurdu... İyi ata biner, iyi bıçak ve kılıç kullanırdı...

Murad'ın birden annesi hatırına geldi; tekrar sendeledi...

Hatçe Ana!.. Murad anasını da çok severdi... Badem gözlü, yanık tenli anası, yer yer kır düşmüş siyah saçlarıyla bazan onu karşısına alır, sigaya çekerdi... Anası onun üzülmesini aslâ istemez, kederlenmesine, hattâ ufacak bir hastalığına bile tahammül edemezdi. O metin, o beşerî eziyetlerin envainına katlanan sabırlı kadın oğlunun neşesizliği karşısında bile gözyaşlarını tutamazdı... Murad bunu bildiği için ekseriya anasından üzüntülerini, can sıkıntılarını saklardı. Nitekim Ayşe'ye olan sevgisini de bu yüzden bugüne kadar annesinden gizlemişti... Ayşe'den söz alsaydı şayet; para kazanmak için yola

çıkacağı sırada elbette anasına her şeyi söyleyecek, müsaadesini isteyecekti... İsteyecekti ama, anasını kimlere bırakacaktı, sonra anası onsuz nasıl yaşayacaktı? Para kazanmak için gideceği yerlere Hatçe Ana'yı götürmesine de imkân yoktu...

Ama şimdi daha fazla düşünmemeliydi. Hemen anasının elini öperek bir daha geri dönmek üzere buradan kaçmalıydı.

Sür'atle ayağa kalktı, boğazında düğümlenen bir hıçkırığı güçlük-
le zaptetmeye çalışarak âdeta bağırdı:

- Doğru, sana Ayşe Hanım demeliydim. Bilirim sen bir çiftlik sahibinin kızıydın, ben ise hizmetinizi gören dul bir kadının oğlu... Herkes dengi dengine değil mi?

Artık tamamen azimliydi. Hattâ şu anda, bakışlarını gizleyen, al al olmuş yanakları ve omuzlarına ipek şuhluğuyla dökülen sarı saçlarıyla oturan şu kızdan başka türlü de hesap sorabilirdi...

Fakat bunu yapmaya tenezzül etmezdi... Karşısında şayet bir erkek olsaydı, onun en ufak hareketine bile tahammül edemez, hemen bileğinden yakaladığı gibi yere çalardı...

Bir kere daha göz ucuyla kıza baktı; onun şaşkın ve perişan halini, hattâ ılık bahar havasına rağmen titremekte olduğunu farketmeden tekrar haykırdı:

- Pis mahlûk!.. Şeytan!.. Yalancı!..

Sonra âdeta koşarcasına ağaçların arasına daldı... O zaman Ayşe, Murad'ı hakaret dolu sözlerine rağmen, yanında görmek arzusuyla kıvrandı... Yoktu, gidiyordu, sadece onun çimenler üzerinde akseden ayak seslerini duyuyordu. Bu sesler beyninin içine bir çekiç darbesi gibi giriyor, oradan bütün benliğine yayılıyor ve sonra yaralı bir kuş gibi çırpınan küçücük kalbini sıkıştırıyordu...

Halbuki Murad ona o kadar yakın olmuştu ki, belki de "Ayşe Hanım" diye seslense irkilecek, yadırgayacaktı!.. Öyleyse onun, "Ayşe Gül" diye seslenişinden ürkecek, kızacak ne vardı?

Belki de Ayşe'nin bu hiddeti sadece kendisineydi; öpülmesine büyük bir teslimiyetle müsaade ettiğine kızmış, bu utancının acısını Murad'ından çıkarmaya çalışmıştı... Yahut sevgilisinin bir pençe gibi iri elini omuzunda hissedince tekrar öpmesini beklemiş, fakat onun sadece kendisinden özür dilediğini anlayınca elinden oyuncuğu alınmış bir çocuk gibi hiddetlenmiş, isyan etmişti... Başka bir sebep de olabilirdi: Babasının kendisini hâlen çiftlikte misafir bulunan

amcası oğlu Arif Bey'e vermek istediğini bildiği için Murad' la olan aşklarının bir felâket doğuracağını hissetmiş ve bu sevginin burada sönmesini istemişti.

Her ne olursa olsun Ayşe Gül'ün on beş senelik hayatının tecrübesi, katıksız duyguları, bunları, hele şu anda, tahlil edecek imkânı vermiyordu... Bildiği bir şey varsa, Murad'ı gidiyordu... Şimdi onu yolundan çeviremezse belki de bir daha hiç göremeyecekti!...

Sür'atle ayağa fırladı, incecik sesinin hicran, ıstırap, sevgi ve hasret taşıyan âhengiyle haykırdı:

- Murad'ım!.. Kara Murad'ım!.. Gitme!.. Yanlış anladın!.. Onu demek istemedim. Geri gel!.. Ne istersen de bana!..

Fakat hiçbir cevap alamadı, hattâ uzaklaşan ayak seslerinin daha fazla sıklaştığını duydu. O zaman koşmaya başladı... Evet, yeşil renkli baş örtüsünü çimenlere bırakarak, sarı saçlarının omuzlarında dalgalanmasına, düğmeleri çözülmüş fistanının açık yakasından küçücük göğsünün yarı yarıya görünmesine aldırmadan, yeşil gözlerine dolan yaşların yanaklarına doğru süzülüşünün farkına varmadan koşuyordu...

Tuna'yı çok ince bir şerit gibi kuşatan ağaçlıkları bitirip yemyeşil çayırılığa varmak üzereydi ki, Murad'ını gördü, fakat yalnız değildi... Yanında amcasının oğlu, bir dereceye kadar sözlüsü Arif Bey duruyordu; bir şeyler konuşuyorlardı.

Büsbütün hata yaptığının, ıstıraplarına kopkoyu bir yol çizdiğinin farkında olmadan, perişan haliyle koşmasına devam etti... Yemenisinin bir teki ayağından çıkmış, şalvarı yırtılmıştı...

Arif Bey onu gördü; elindeki kırbacı koltuğunun altına alarak tamamen geri döndü, Ayşe'nin gelmesini bekledi...

Arif Bey'in ayağında sarı çizmeleri, belinde kılıcı vardı. Bıyıkları dudaklarının üzerine yapışmış gibiydi! Murad'dan dört beş yaş büyük olmalıydı...

Ayşe yanlarına sokulunca, Arif Bey bir an şaşırды, hattâ hayret ve korkuyla genç kızı süzdü, sonra daha fazla dayanamayıp bağırdı:

- Kız, bu halin ne?

O zaman Ayşe yaptığı işin sakatlığını anladı, bir eliyle göğsünü örtmeye, diğer eliyle saçlarını gizlemeye çalıştı ve geri dönüp oradan uzaklaşmak istedi.

- Söyle bana, ne oldu sana? Yoksa bu herif mi bir şey yaptı?

Ayşe cevap vermedi, başını önüne eğdi, her tarafı korkudan titriyordu...

Murad bu hali dudaklarını bükerek seyretti, sonra omuzlarını silkti, yürümeye başladı...

- Dur gitme, sen söyle; sahilde ne işin vardı senin, Ayşe'yle mi beraberdin, yoksa, ona saldırdın mı? Bu kız arkandan niye koşar?

Murad cevap vermedi, hattâ yürümeye devam etti... O zaman Arif Bey onu kolundan yakaladı:

- Yanaşma, diye bağırdı, babasının kim olduğunu bile bilmeyen piç! Sen nasıl olur da efendinin kızına, benim sözlüme sokulur, onu bu hale sokarsın? Kılığına, kıyafetine bir baksana; dilenciden ne farkın var?

Murad bir anda beynindeki kanların çekildiğini, başının döndüğünü hissetti... Hemen kolunu kurtardı, dudakları titrerken:

- Aklını başına topla Arif Bey, dedi, daha ileri gidersen Muharrem Bey'in yeğeni olduğuna aldırılmaz, hemen şuracıkta haddini bildiririm...

- Bu lâfları bana mı söylersin? Ayşe'ye ettiklerini gizlemek için bir de kabadayılığa mı kalkarsın?

- Ben Ayşe'ye bir şey yapmadım, sana da verilecek hesabım yoktur...

- Utanmadan hâlâ karşımda konuşur!.. Hergele, seni paralasam yeridir!..

Arif Bey bundan sonra Murad'ın başka bir söz söylemesine vakit bırakmadı; hemen koltuğundaki kırbaçı yakalayıp olanca şiddetiyle delikanlının yüzünde şaklattı... Fakat ikincisine muvaffak olamadı; göğsüne bir balyoz şiddetiyle inen Murad'ın yumruğuyla sendeledi. Bu sefer elini kılıcına attı, lâkin onu da kınından çıkartamadı, yediği ikinci bir yumrukla nefessiz kaldığını anladı, başı döndü, dizlerinin üzerine yığılıverdi.

O zaman Murad, yere diz çöküp göğsünü bastırarak olanları şaşkın şaşkın seyreden Ayşe'ye, yanağındaki kırbaç yarasını eliyle kapatarak alayla, iğrenerek, hattâ tiksiniyerek baktı:

- Bir de sözlüymüş yosma, dedi, ne durursun sarılısana âşığının boynuna, görmez misin baygın yatar...

Sonra Ayşe'nin kıpırdadığını, bir şeyler söylemek istediğini farkedince yere bir tükrük fırlattı, sür'atle geri dönüp yürümeye başladı...

Başı dikti, gözleri hiddetten parlıyordu, kaşları çatılmıştı, yalnız göğsünün üzerinde bir sızı vardı, bir de kırbacın izlerini taşıyan sağ yanağı için için kanıyordu.

Bir solukta tarlaları geçti, ahırların yanından kıvrıldı... Kendisine seslenen küçük çocuklara, genç kızlara aldırmadı... Yaşlı bir kadınla konuşan anasını görünce durdu:

- Ana, diye seslendi, içeri gel; seninle biraz konuşmam gerek...

Hatçe Ana o gün her zamankinden daha güzeldi, başındaki yemenisini kulaklarının arkasından geçirmişti, yer yer beyazlaşmış siyah saçları yemenisinin arasından gözükyor, hafif dolgun dudaklarında bir tebessüm dolaşıyordu... Fakat oğlunun titrek sesini işitince konuşmasını kesip geri döndü ve sonra dudaklarındaki tebessüm aniden donuverdi:

- Murad'ım, diye bağırdı, ne oldu senin yanağına?

- Ana sual etme, gel içeri...

- Oğul!.. Oğul!.. Yine birisiyle mi kavga ettin? Ah oğul, sen beni öldüreceksin...

Bu sefer Murad, annesine hiç cevap vermedi, oturdukları kulübeye doğru yürüdü, merdivenleri sarsarak çıktı, açık kapıdan içeri girdi... Şimdi Hatçe Ana Murad'ın arkasından gidiyor, göğsünün tıkanmakta olduğuna aldırmadan, sanki oğlunu bir felâket bekliyormuş, bunu önlemek oğluna yetişmekle kabilmış gibi durmadan koşuyordu... Fakat ne yapsa boşunaydı, erişmesine imkân yoktu... Nitekim Murad'ın yanına ancak ocaklı odada varabildi... Kalbi yuvasından fırlıyacakmış gibi çarpıyor, soluğunu alamıyordu ama, yine de soruyordu:

- Ne oldu Murad'ım sana? Hemen, şimdi su kaynatıp sıcak bir bezle yaracığını söyleyim de, o güzel yanacığında hiçbir iz kalmasın... Yoksa canın çok mu yanar evlâtçığım?

Murad annesinin bu sözlerini sanki duymuyordu; zihni gerilere, Tuna kenarında yeşil yemenisini çimenlere bırakmış, sarı saçlarını omuzlarına dökmüş, genç bir kız ile kendisine "Yanaşma" diye haykırarak bir sese doğru kayıyordu...

Birden silkindi, annesini artık susmuş, yaşlı gözlerle kendisini seyrederek görünce başını önüne eğdi:

- Ana, diye fısıldadı, ben giderim...

- Nereye oğul?

- Bunu ben de bilmem...

- Yine mi bilmezsin? Sen hiç mi bana bir şeyini söylemezsin?

Murad gülümsemeye çalıştı. Onda onyediyi yaşının çocuğumsu tavırlarından, tehlike karşısında sığınacak bir kucak arayan şaşkın telâşından eser yoktu. Bu gülümseyişi bile çok ileri yaşların olgun ifadesini taşıyordu...

- Anam, dedi, yine bana çatma; ben senden şimdye kadar neyimi sakladım?

- Saymakla biter mi? Ben her şeyini, sonradan başkalarından öğrenirim... Tuna boylarında peşinde koşan kızlardan, çayırlarda tepe aşağı ettiğin delikanlılardan mı söz edem. Geçen yaz baldırını delen sapanın yarasını bile günlerce benden gizlemedin mi? Söyletme beni... Nafile, sen beni, seni sevdiğim kadar sevemezsin...

- Severim anam, ben seni çok severim. Bilmezsin, senin ufacak dahi olsa üzülmeni istemem!..

- Hani ya? Yüzünün niye böyle çizildiğini, nereye gitmek istediğini bile anlatmazsın.

Murad derin bir nefes aldı... Annesinin bileklerinden tutup yanaklarından öpmek istedi... Fakat Hatçe Ana oğlunun bu arzusuna müsaade etmedi, başını geriye doğru çekti... Üzüntüsünden büsbütün sararmış dudakları titreyerek yaşlı gözlerle Murad'ı süzdü:

- Sen beni öldürürsün, diye tekrarladı, o zaman rahat edersin...

- Anam böyle konuşma, birazdan yanından ayrılıyorum, vaktimiz çok azdır, ne olur, büsbütün kederlere salıverme beni...

- Nereye gidermişsin, benden nasıl ayrılırmışsın?

- Mecburum anam, ben gitmezsem beni de, seni de burada rahat komazlar... Beraber kaçalım derim ama, çabuk yakalanırız...

- Yine ne yaptın Murad'ım?

- Arif Bey'i dövdüm!

- Ne dedin? Buna elin nasıl vardı?

- Bana yanaşma dedi, sonra... Şey diye haykırdı, yüzümde kamçı-sını şaklattı, ben de iki yumrukta onu yere seriverdim...

Hatçe Ana birden iki eliyle yüzünü kapadı, sendelediği dizlerinin burkulduğu görülüyordu. Murad hemen onu kucakladı, karşıdaki se-dire oturttu... Şimdi Hatçe Ana hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Murad onu daha fazla seyredemedi, hemen önünde diz çöktü:

- Anam, diye fısıldadı, ne olur ağlama, ellerini çek yüzünden, vak-

timiz hiç kalmadı, benim de senden soracaklarım var... Bilir misin ki, bana piç derler! Ne olur söyle artık, benim babam kimdi, neden ölmüştü?

Hatçe Ana hemen ellerini yüzünden indirdi, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle, yeni görüyormuş gibi, içi titreyerek oğluna baktı:

- Sana piç mi diyorlar? diye bağırdı.

- Evet!..

- Kim söyledi bunu?

- Arif Bey...

- Ona ne yaptın?

- Dedim ya, iki yumrukta yere serdim.

- Ellerin var olsun!.. O güzel elcağızın dert görmesin...

- Anam, yine söylemezsin... Yoksa Arif Bey'in dediği doğru mu?

Hatçe Ana bu sefer bir panter gibi ayağa fırladı, onunla beraber doğrulan oğlunun bileklerini yakaladı:

- Hayır, diye haykırdı, hayır! Sen hiç piç olur musun? Senin baban...

Fakat takatı kalmamış gibi sustu, eliyle göğsünü bastırdı, sonra kendisini sedire bıraktı...

- Niye sustun anam, devam etsene?

- Bunları bilirsin Murad'ım... Senin baban, namuslu, fakat fakir bir adamdı, öldü...

- İnanmıyorum...

- Baban çok iyi bir insandı, rençberlik yapardı, öldü işte...

- Neden öldü?

- Hiç, günün birinde hastalandı, ölüverdi, sen o zaman çok küçüktün...

- Sonra?

- Akçamız yoktu, hayatta da hiç kimsem kalmamıştı, seni kucağıma alıp iş aramak için bu çiftliğe geldim...

Murad teessüründen yumruklarını sıktı... Annesine inanmıyordu, buna rağmen onun iç âleminde yaşayan, kopkoyu bir perdenin arkasında belki de hâlâ canlılığını muhafaza eden hayat hikâyesini ne yapsa bu anda öğrenemeyeceğine de kani idi...

- Öyle olsun, diye fısıldadı, elbet bir gün sen söylemezsen bile ben babamın kim olduğunu anlarım... İştiyor musun ana, babamın izini bulacağım ve hiç kimse bana piç diyemeyecek...

- İnan bana oğul sen piç değilsin, oğul sen...

Hatçe Ana sözünü tamamlayamadı oda kapısı bir tekmeyle ardına kadar açıldı, içeriye hiddetinden ne yapacağını şaşırılmış, yumrukları sıkık, gözlerini kan bürümüş çiftlik kâhyası Hüseyin Ağa girdi...

Hüseyin Ağa hiç kimsenin lâf söylemesine vakit bırakmadan Murad'ın üzerine yürüdü:

- Hergele, nankör kerata, diye bağırды, sen kim olursun da, bir beyi bayılıncaya kadar dövmeye kalkışırsın? Ayşe Hanım'a söğüt-lükte ne yaptın, çabuk söyle?

Murad susuyordu, sadece sağ elinin parmaklarını oynatıyor, hafif nemli gözlerini kırpmadan kâhyaya bakıyordu.

- Çabuk derim sana, Ayşe Hanım'la söğüt-lükte ne işin vardı? Ona sarkıntılık mı ettin? Alçak!..

Murad'ın hâlâ konuşmadığını görünce hiddeti büsbütün artan Hüseyin Ağa bu sefer tükürüklerini saçarak bağırmaya başladı:

- Seni yakalayıp getirmemi Muharrem Bey bana emretti... Yedirdiği ekmekler haram olsun. Sana evvelâ bir araba sopa çecekler, sonra da kulağından tuttukları gibi çiftlikten dışarı atacaklar, sürünecek-sin... Seni bu hale sokan, şımartan hep anan olacak şu karıdır...

O zaman Murad'ın gözlerindeki nemlilik birden bire kurudu, orada hiddet ve ıstırap taşıyan bir ateş parladı:

- Anama dokunma, anama söz etme, diye bağırды! Bana ne dersen de, çiftliğin ağasısın, hepsine katlanırım ama, anama dokunma...

- Vay köpek, bir de karşı gelirsin ha?.. Seni şuracıkta döveyim de, bu namusu herkesten önce ben temizleyeyim!

Hüseyin Ağa artık karşısındakinin başka bir söz söylemesine vakit bırakmadı, zaten sıkılı olan yumruğunu Murad'ın yüzüne olanca şiddetiyle indirdi... Murad sendeledi, hattâ birkaç adım geri gitti... Bir an kâhyanın üzerine saldırmak için eğildi, sonra vazgeçti, gülümsemeye çalışarak patlayan kaşından gözlerine doğru akan kanı elinin tersiyle sildi.

- Bir de karşıma geçmiş sırtıyorsun ha!.. Demek bir yumruk sana kâfi gelmedi?..

Hüseyin Ağa yumruğunu tekrar indirdi, fakat Murad sür'atle yana çekildiği için isabet ettiremedi... Üçüncü defa hücum edecekti ki, karşısında Hatçe Ana'yı buldu...

- Yeter!.. Kızanımı sana dövdürtmem ben!.. Ağa da olsan, ben sağ iken kimse el süremez Murad'ıma...

Hatçe Ana şimdi dışı bir panter gibiydi... Yemenisi başından düşmüş, yer yer beyazlaşmış siyah saçları tamamen dağılmış, dudakları hiddetinden hafif çarpılmış, solgun yanakları pençe pençe kızarmış olduğu halde kâhyanın karşısında dimdik duruyordu.

Hüseyin Ağa evvelâ şaşırıldı... Nedendir bilinmez, Hatçe Ana'dan çekinirdi... Buna rağmen hiddeti o kadar fazla idi ki, şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz hemen Hatçe Ana'yı omuzundan kavradı:

- Bre kadın, diye bağırdı, sen benim işime ne karışırın? Çekil ortadan... Şu iti ayağımın altına alıp bayılıncaya kadar dövmezsem rahat etmem... Defol, git bu odadan...

- Kızanıma dokunamazsın dedim sana, rahat bırak onu, zaten burada kalmayacak, büsbütün perişan etme yavrucuğumu!..

- Kaçacak ha!.. Cezasını görmeden elini, kolunu sallaya sallaya gidecek ha!.. Yağma mı var? Çekil kadın karşımdan...

- Hayır!..

Hüseyin Ağa daha fazla duramadı, Hatçe Ana'yı olanca şiddetiyle sarstı ve sonra sedire doğru fırlatmak istedi. Fakat Hatçe Ana da onu yakalamıştı, ayakları yerden kesildiği halde ağayı bırakmıyor ve mütemadiyen bağıırıyordu:

- Murad'ım!.. Kara Murad'ım!.. Kaç!.. Durma burada evlâtçıgım!.. Aah!.. Güzelliğine seyretmekle doyamadığım, bir günlük hasretine bile katlanamadığım yavrum! Git... Meraklanma, anacığın seni yine bulur, günün birinde bağrına basıp...

Hatçe Ana'nın sesi birden kesildi; yanağında şaklayan bir tokat, evvelâ bakışlarına siyah bir perde gerdi, sonra onu karanlık bir âleme götürüverdi...

İşte o zaman Hüseyin Ağa'nın bile aslâ tahmin edemeyeceği bir hâdise oldu; Hatçe Ana dudaklarının arasından çenesine doğru sızan ince bir kan şeridiyle baygın yere yığılırken, Hüseyin Ağa'nın gırtlığına bir el yapıştı... Bu elin parmakları o kadar kuvvetliydi ki, Hüseyin Ağa gırtlak kemiklerinin içeri doğru çökmekte olduğunu anladı...

Bir ses, ciğerlere dolan havanın bütün tazyikiyle dışarıya fırlayan ve âdeta duvarlarda yankılar yapan bir ses duyuldu:

- Kim olursan ol, anamı dövemezsin, anama tokat atamazsın!..

Bu çelik parmak, bu gürleyen ses Murad'ındı... Hüseyin Ağa can

havliyle silkindi... Kendini kurtarmazsa, gözlerinin dışarıya fırlayacağını, nefessiz kalıp olduğu yere yıkılacağını anlıyordu... Son bir gayret daha yaptı; bir eliyle Murad'ın boğazındaki eline yapışırken öteki eliyle onun başına bir yumruk indirdi...

O zaman Murad da sendeledi, bir an başı döndü, kâhyanın boğazındaki parmakları gevşedi... Hüseyin Ağa bundan istifade ederek olanca şiddetiyle delikanlıya bir tekme savurdu...

Murad duyduğu acının tesirinden ellerini bıraktı, farkında olmadan eğildi; Hüseyin Ağa bu fırsatı kaçırmadı; hasmına bir yumruk daha atıp onu yere çöktürünce üzerine çullandı...

Mücadele vahşi bir seyir takip ediyordu; bilhassa Hüseyin Ağa delikanlının genç yaşına acımadan onu altına almış eziyor, koltuğunun arasına sıkıştırdığı başını öteki elinin yumruğuyla âdeta deliyordu... Fakat netice Hüseyin Ağa'nın umduğu gibi çıkmadı, Murad'ın dizlerinin üzerinde doğrulduğu ve çelik gibi parmaklarıyla kâhyanın bileğini kavradığı görüldü... Sonra Murad âdeta o bilekleri söküp attı ve hiç tereddüt etmeden Hüseyin Ağa'ya arka arkaya üç yumruk indirdi...

Murad neticeyi gayet iyi biliyordu; kâhyanın evvelâ yana kıvrılışına ve sonra yere uzanışına bakmadı bile, sadece sürüne sürüne anasının yanına gitti.

Hatçe Ana hâlâ baygındı, dudaklarından çenesine doğru süzülen kan donmak üzereydi...

Murad onu, bir müddet, içinden bir şeylerin eridiğini, kalbine amansız bir sancının saplandığını derin derin hissederek seyretti... Sonra daha fazla dayanamayıp anasının üzerine kapandı. Şimdi hiç kırarak ağlıyor, gözyaşlarıyla Hatçe Ana'nın yanaklarını yıkarken, dudaklarıyla da onun dudaklarından çenesine doğru süzülen kan şeridini emmeye çalışıyordu.

- Anam!.. Anam!.. Ben cahillik ettim; affet beni!.. Ayıl artık, ayıl da seni sırtıma alıp götürüyüm buradan...

Böylece ne kadar kaldılar, belki birkaç saniye, belki dakikalarca; Murad'ın bunu tahmin etmesine imkân yoktu... Hattâ Murad, anasını dizlerinin üzerine yatırıp saçlarını okşadığının bile farkında değildi.

Odada derin bir sessizlik vardı, yalnız dışarıdan konuşmalar ve ayak sesleri iştiliyordu.

Murad bir an bu gürültüleri dinledi, sonra gözyaşlarını zapte-

debilmek için dişlerini sıkarken sanki bir daha görmeyecekmiş gibi anasına doya doya bakmak istedi...

İşte bu sırada Hatçe Ana kıpırdadı ve akabinde de sür'atle doğruldu... Evvelâ şaşkın şaşkın etrafına bakındı... Ne olduğunu anlamaya çalıştı... Oğlunu şefkatle süzdü, ayağı yerde uzanmış görünce âdeta gülümsedi:

- Murad'ım, diye inledi, bunu da mı hakladın? Seni artık burada sağ komazlar; durma, kaç...

- Ya sen anam?.. Bin sırtıma; karşiki odanın arka penceresinden beraber kaçalım...

- Olmaz oğul... Hiç benim gibi bir kadınla yola çıkılır mı?.. Ben sana ayak uyduramam ki, çabuk yakalanırsın...

- Seni hırpalarlar anacığım...

- Muharrem Bey'e her şeyi anlatırım, o merhametlidir, bana dokunmaması için de Hüseyin Ağa'nın kulağını büker...

- Hele ilişsin sana, bu sefer öldürürüm onu...

- Bunu yapamazsın Murad'ım, sen katil olamazsın...

- Ya seni döverse?..

- Sen beni hiç düşünme... Bak gözün de şişmiş, her tarafın mosmor... Uzun yolculuğa nasıl tahammül edeceksin? Ama ne olursa olsun kaç... Cevizlik yolundan git, ağaçların arasında bir müddet dinlen... Ben seni takibe çıkan olursa oyalarım, yanlış yol gösteririm... Ama ne olursa olsun kendine iyi bak... Günün birinde de anacığın bir haber gönderiver... Sen sıhhatte ol da ben katlanırım oğlum; bağrıma taş basar beklerim...

Sonra birden ayağa kalktı... Sendeliyordu... Beyninde bir ağırlık vardı, rahat düşünemiyor, ne yapılması icap ettiğini hemen kestiremiyordu. Yalnız içinde bir eziklik hissediyordu, hani ekseriya korkulu bir rüyadan uyanınca nasıl hakikatle rüyayı birden farkedemez, şaşkın şaşkın etrafımıza bakınır, yarı baygın bir halde ne olduğumuzu araştırmaya çalışır, bıkkın ve ezgin bir ruh âlemi içinde yaşarsak, o anda Hatçe Ana da bu durumdaydı ve bütün vücuduna sür'atle yayılan bir gevşekliğin, bir kararsızlığın tesiri altında kendisini sedire bırakmak istiyordu.

Nitekim, sol gözü kapanmış, sağ yanağında bir kamçının izlerini taşıyan alnı şişmiş, göz çukurlarında donup kalmış birer damla yaşla bacıklarını gererek ayakta güçlkle duran oğlunun bu feci durumu-

nu bile farkedemeyerek karşısındaki sedire doğru yürüdü. Kendisini sedire fırlatırsa bütün acılarının biteceğini, senelerce devam eden ıstıraplarının sona ereceğini, bir daha meşakkatli günler yaşamayacağını sanıyordu.

- Hüseyin Ağa!.. Hüseyin Ağa!..

Birisi dışarıdan sesleniyordu... Kapının önü kalabalık olmalıydı... Uğultuları, konuşmaları, hâlâ mahiyetini anıyamadığı bazı gürültüleri pek uzaklardan geliyormuş gibi duyuyordu...

- Abe Hüseyin Ağa!.. Neredesin Hüseyin Ağa? Muharrem Bey çığırır, Murad'ı bağlayıp tiz getirsin, der.

Murad'ı mı bağlayacaklardı? Murad'ı yakalayıp götürcekler miydi?

Hatçe Ana'nın beyninden yavaş yavaş çekilen kan birden gözlerinin içine kadar hücum etti... Sür'atle odadan dışarı fırladı, sokak kapısının arkasına sürmesini taktıktan sonra sordu:

- Kim o?

- Ben Hüsmen! Çoban Hüsmen... Hüseyin Ağa orada değil mi? Bey çığırır; hiddetinden yerinde duramaz...

- Burada... Burada!.. Yezit oğlanı bayıltuncaya kadar dövdü, ayılmasını bekler... Ayılınca ellerini bağlayıp beye teslim edecek... Var git, Muharrem Bey'e söyle...

- Süylerim Hatçe Ana!..

Bu adam çiftlikte hem çobanlık yapan, hem de Muharrem Bey'in hususi işlerini gören Garip Hüsmen'di... Bir işin üzerinde fazla durmaz, her şeyi oluruna, Tanrı'ya bırakırdı... Nitekim o anda da fazla düşünmeye lüzum görmemiş olacak ki, geri döndü, yavaş yavaş uzaklaştı...

Buna rağmen evin etrafındaki konuşmalar devam ediyordu. Meraklılar, beye yaranmaya çalışanlar, Murad'ın elleri bağlı götürüldüğünü görmedikçe dağılmak istemiyorlardı.

Hatçe Ana içeri girdi; oğlunu elleri belinde, ayakları yana doğru açılmış, hiç kıpırdamadan durduğunu farkedince yine sendeledi ve yine kendisini sedire fırlatmak ihtiyacını duydu. Fakat bu sefer çabuk toparlandı; hemen Murad'ın koluna girdi, onu dışarı çıkarıp arkadaki odaya soktu, ahırlara açılan pencerelerden birini kaldırdı:

- Murad'ım, diye fısıldadı, bilirim hepten gidersin... Ama böylesi daha iyi; sen bu çiftliğe lâıyk değilsin, dışarıda çok daha iyi işler bulursun, buna inancım var... Kim bilir günün birinde...

Daha fazla konuşamayacağını, artık tahammül edemeyeceğini anlıyordu. Buna rağmen son bir gayret sarfetti, koynundan bir kese çıkardı, oğlunun kuşağına sokarken:

- Al bunu, dedi; seni bir müddet geçindirir, alın teriyle kazanılmıştır, gelinime yüz görümlüğü almak için saklardım! Ne yapalım, kısmet böyle imiş, var sefa ile ye...

Murad konuşamıyordu, sanki dili tutulmuş, sanki boğazı tıkanmıştı... Sadece kupkuru gözlerle annesine baktı ve sonra geri dönüp sür'atle bir ayağını pencereden dışarı çıkardı. O zaman Hatçe Ana bir kere daha çırpındı:

- Oğul, diye inledi, bir sıkıntın olursa anana haber sal... Sonra Murad'ım sana bir şey sormak isterim; Ayşe Hanım'ı çok mu seversin? Acı mı duyarsın? Hayır deme, sakın yalan söyleme... Ananın gözünden kaçmaz. Ne yapalım kısmet bu kadarmış... Rızılı olsa bile geri dönüp onu kaçırayım deme... Senden istediğim yalnız bu... Kim olursa olsun kız kaçırma! Ne istersen onu yap; zaten sen kötü iş yapmazsın!.. Lâkin kız kaçırma!..

Sonra oğlunun simsiyah kıvrıkcık saçlarına, yer yer harareten çatlamış dudaklarını değırdi, onu koklamıya, oradaki kanları adeta içercesine emmeye çalıştı...

O zaman Murad'ın dudaklarından güçlkle işitilen řu sözler dö-küldü:

- Anam... Benim bir tanecik anacığım. Allah'a ismarladık... Hüseyin Ağa'ya söyle, sana el sürerse öldürürüm onu... Sonra, benim Ayşe'yle hiçbir işim kalmadı! Bunu da bil!..

Hatçe Ana artık cevap vermedi... Daha fazla seyretmemek için gözlerini kapadı ve bekledi...

Murad'ın saçları sürünerek dudaklarından uzaklaştı ve sonra o buram buram tüten evlât kokusu pencereden giren ılık bahar rüzgârına karışıverdi...

Ne kadar gözleri kapalı olursa olsun onu yine de görüyordu...

İşte, yere atladı, etrafına bakındı, seyislere görünmemek için ahırların önünden sür'atle geçti... Koruluđun içine daldı... Koruluđu geçince cevizlik yoluna sapacak... Ondan sonrası?..

Tarlalar, kırlar, ormanlar, dağlar; Murad'ı gidecek, hep gidecek...

Birden ellerini pencerenin kenarına dayadı, diz çöktü ve yine bekledi. Kimi, ne için olduğunu bilmeden bekledi...